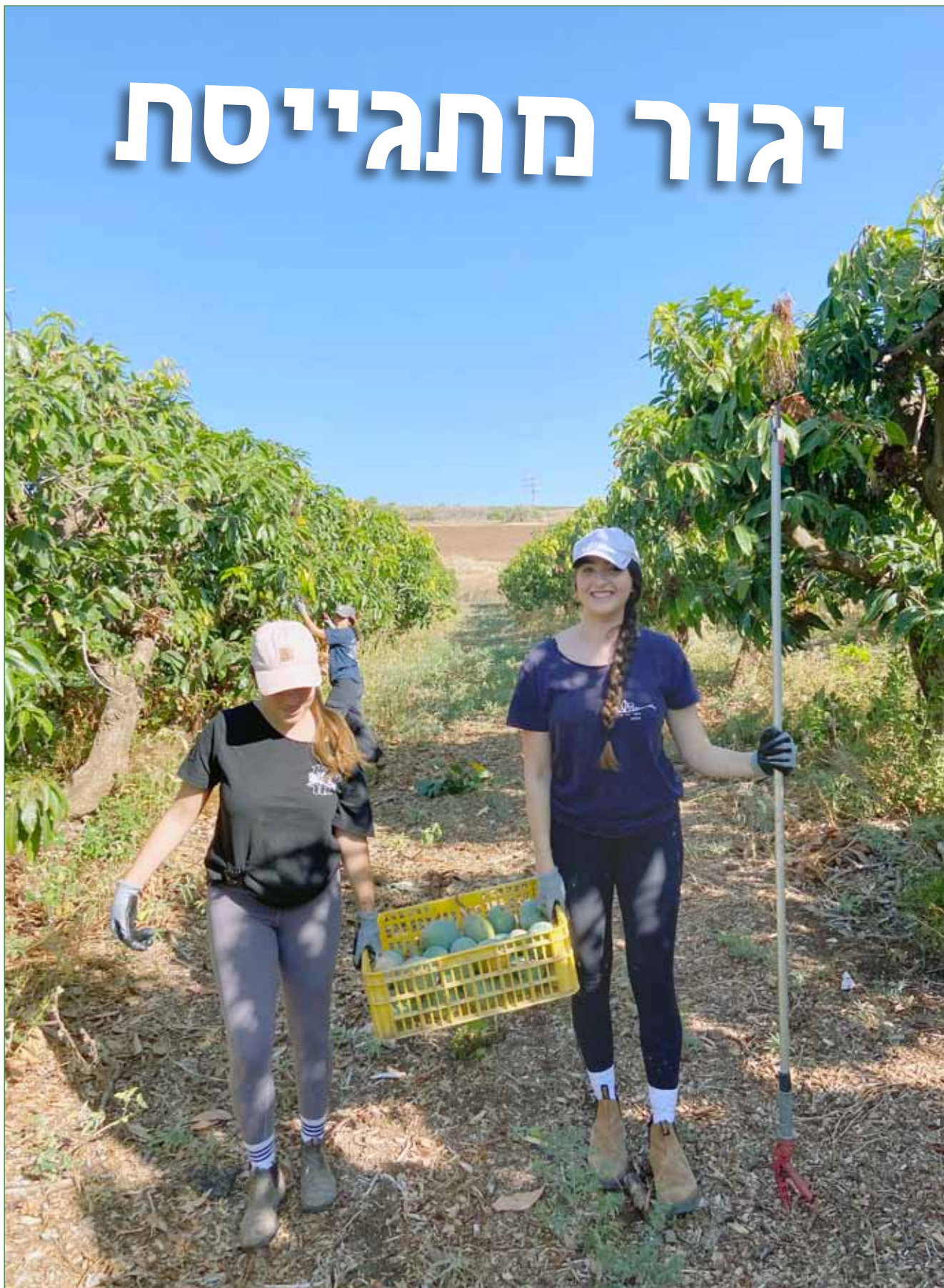

דפייגור

יום ו', ד' בכסלו תשפ"ד, 17.11.2023, גיליון מס' 5051

יגור מתגייסת

השאננות מאיתנו והלאה: דיווח מצח"י

נוקי נויפלד, צוות צח"י

בשבוע האחרון נפרדנו מחיילי פיקוד העורף, ששמרו בגנים ותגברו במקומות שונים. נטל השמירה נופל יותר ויותר על החברים. אנו מתקשים לגייס מתנדבים מיגור. נשמח להתגייסות של יותר חברים לעזרה בשמירות בזמן פעילויות בתי הילדים ובבלאגן.

המקררים, הטלויזיות ושאר מכשירי החשמל, שאבזרנו בהם את דירות המשפחות המפונות ליגור, נתרמו על ידי חברת "שמיר" הנדסה וחברת הום סנטר. נתרמו 27 מקררים וטלויזיות בעלות כ-60,000 ש"ח. חברת "כוכב" תרכוש בימים הקרובים מיגונית לשימוש עובדי הרפת.

יגור ממשיכה לספק מנות ליחידות שונות, על פי דרישות ספציפיות. עד היום סופקו כ-1500 מנות.

להוציא את התאילנדים, שרובם עזבו בימים הראשונים למלחמה, כל הפועלים השכירים בתעשייה (כולל לגין), בבניין ובחקלאות, מגיעים כסדרם. במקום התאילנדים שעזבו הבאנו אחרים ממקומות שונים, ומלאנו את התקנים.

אנו הולכים לקראת השוכרים השונים, שעסקיהם נפגעו. לחלקם עצרנו את התשלום לחודש אוקטובר.

נערות ונערי כיתות י"א-י"ב יצאו לעזרה חקלאית בקיבוץ עמיעד בצפון הארץ.

משתלות יגור נרתמו לעזרה למגדלי צמחי עציץ מעוטף עזה ומוכרים את תוצרתם ללא רווח.

לסיכום: חשוב לשמור על השגרה והערנות. המלחמה לא נגמרה ומצב החירום עדיין פה. שלא נופתע שוב. בתקווה לימים שקטים ורגועים יותר.

אנו עסוקים בפעילויות הבאות:

ליווי כיתות אי"ו הלוח-חזור בנסיעה ללימודים ב"ניצני זבולון", הכולל מלווה חמוש הנוסע ברכב פרטי ומלווה חמוש על האוטובוס.

מעקב של צח"י בבתי הילדים לאורך כל שעות הפעילות.

הפעלת צוות קשר עם משפחות החיילים והחברים המגוייסיים.

אירוח 25 משפחות בעיקר מקיבוצי הצפון. הצמדנו לכל משפחה איש קשר מיגור. התחלנו לשלב את הילדים במערכות החינוך שלנו.

נפתח מרכז פעילות לתינוקות ופעוטים של המשפחות המתארחות, כולל ילדים של בני ובנות יגור שהגיעו להתארח ביגור במהלך המלחמה, בניהול תלמה זלינגר.

מתרומות של חברים הוקם במעגלה הישנה מחסן זמני לרשות האוכלוסיה המתארכת, ובו בגדים, מכשירי חשמל, ועוד. המרכז פעיל מדי בוקר בין השעות 08:00-12:00.

חדר המחשבים הישן בבית הספר הפך לחדר מוגן, כולל שירותים (חדשים שנבנו השבוע), שישמש מקלט לילדי כיתה א' הנמצאים בבית הכולל הסמוך.

נמשכת השמירה החמושה 24/7 בשער הכניסה העיקרי ליגור. בכניסה ליגור הוצבו בטונדות להאטת התנועה. נשמח לצרף חברים נוספים נושאי נשק לשמירה בלילות (בשכר!)

פארק באלגן ממשיך לארח קבוצות מהצפון והמרכז. בשבוע האחרון החלו להגיע קבוצות מדרום הארץ. אנחנו שמחים לארח אותם בחינם ודואגים לשמירה חמושה של חברי יגור במשך שעות הפעילות.

ביום ו', י"ב בחשון תשפ"ד, 27.10.2023

**הבאנו לקבורה את
רועי פופלוול ז"ל
אחיה של איילת סוויצקי
שנרצח בשבת 7.10 בנירים
בית יגור אבל עם המשפחה**

ביום ד', י"ז בחשון תשפ"ד, 1.11.2023

**הבאנו לקבורה את בנו
אסיף לוגר ז"ל
שנפל במלחמת "חרבות ברזל"
בית יגור אבל עם המשפחה**

ביום ב', ט"ו בחשון תשפ"ד, 30.10.23

**הבאנו לקבורה את חברנו
עירא גרשמן ז"ל
בית יגור אבל עם המשפחה**

סיפורי חזית ועורף

רוחלה סגל

ירין מארי פלד ז"ל

הרבה מאוד דובר בדמותה ונפילתה של ירין פלד, החובשת מבארי. לא כולם יודעים שהיתה נכדה של צילה רפפורט-פלד, בת יגור ויואב פלד, חברי קיבוץ רוחמה. ירין שהיתה תושבת קיבוץ בארי, עבדה בתחנת מד"א באפיקים, והצטרפה כחובשת לקרב במוצב נחל עוז. היא הותירה אחריה פתק ובו ביקשה שאם תיפול בקרב, ישתפו בלווייתה מתנדבי מד"א לבושים במדים הרשמיים של הארגון. הבקשה קויימה במלואה: עשרות אופנועים של מד"א ומאות מתנדבים במדי מד"א ליוו אותה בדרכה האחרונה. זר פרחים הונח על קברה בשם חבריה מיגור.

תרומת חברי יגור לקיבוצים נירים וחולית

במבצע התרמה שנוהל על ידי **אריאלה וולק** בשבוע השני למלחמה תרמו 141 בתי אב ביגור סכום של 61,520 ש"ח באמצעות תקציבם לעוטף עזה. הוחלט ביגור, בתיאום עם התנועה הקיבוצית, כי חצי מהסכום יועבר לקיבוץ נירים וחצי לקיבוץ חולית. קיבוץ חולית מונה 200 תושבים מהם 84 חברים, 11 חברים נרצחו ו-2 חברים נעדרים. 43 שעות התחולל הטבח ברחבי הקיבוץ. ליבנו עם כל הקהילות וקיבוצי עוטף עזה בשעותיהם הקשות ותודה גדולה למשפחות וחברי יגור שפתחו את הלב ותרמו בנדיבות עבור הקיבוצים נירים וחולית.

סיפורו של "צוות פלד" (על שם יאיר פלד) ביום הראשון למלחמה

"צוות פלד" - יחידת מובחרת ללוחמה בטרור הנקראת על שם יאיר פלד חבר יגור, שפיקד על סיירת צנחנים ונרצח בשנת 1959. מדובר בצוות של שמונה תשעה לוחמים בלבד. "צוות פלד" מחטיבת "פארן" הוקפץ בשעה שש בבוקר ב-7 באוקטובר, כששמעו ביישובי פתחת ניצנה הצמוד לגבול מצריים את רעשי הנפילות. בתחילה היו בטוחים שמדובר ברעמים וברקים, כשהבינו מה קורה, צירפו אל "צוות פלד" את הטנקיסטיות. הצוות יצא יחד עם כל החטיבה שיצאה לעזור בדרום העוטף. בתחילה נכנסו לאחד המוצבים על הגבול, שכבר הושמד לחלוטין. ההיתקלות הראשונה אירעה בכביש 232, כביש הגישה ליישובי העוטף, ובלחימה מול עשרות מחבלים, ולאחר המשיכו במשימות שונות.

שגרת מלחמה דניאל רביב

נולדתי למשפחת אנשי המשימה / לאלה שחוסר מעש גורם להם לאשמה
אז מאז שאני קטנה, אני מסתכלת שנים קדימה / מבלי להאט
או להתעכב על דילמה. אין לעצור ולרגע לזרום / תמיד יש לעשות וללמוד וליזום,
כי הדבר הבא נמצא מעבר לפינה / וכולם יחכו, גם האוכל והשינה.
ולמרות שרוב הזמן אני מרגישה שזו ברכה / היכולת הזו לרדוף ולהתמיד במלאכה, יחד איתה מגיעה הקללה / בדמות
של חוסר וודאות שאין לה מחילה, תחושת הלא לדעת היא בלתי נסבלת / גורמת לאי שקט ולא מתקבלת, כובלת
ומבלבלת,
ובימים רגילים היא לא מנצחת / הסדר והארגון נותנים לרוב נחת.
אז חשבתי שאני קצת יותר מוכנה ויודעת / להתמודד עם החרדה
של לא לדעת. אבל אף אחד לא הכין אותי לזמנים כמו היום / בהם אני אפחד מהעתיד, מלתכנן ולחלום, וכל הודעה
או שיחה, תגרום ללב שלי להחסיר פעימה,
להלום בעוצמה. אז כיאה לאשת משימה, עשיתי חישוב מחדש / ולראשונה בחיי
הסתכלתי אחורה ואמרתי "תודה" / על כך שכלום לא השתנה בשעה האחרונה.
לקחתי נשימה, ופתאום לא הייתה לי ברירה, וזה היה לי ברור כשהתבוננתי פנימה / שמעכשיו ועד שהסיוט הזה נגמר,
אני מסתכלת רק שעה אחת קדימה.

תמיכה בחקלאי העוטף

יעל שמשי ראתה בדף הפייסבוק של נבו גולדשטיין פוסט של אורן וסמדר חדידה ממושב "ברוש" ליד נתיבות, והזמינה אותם ליגור. נמכרו 56 שקי לימונים, 336 קילו. בתמונה: סמדר חדידה.

דוכן מכירה למען תושבי הדרום

עינב כהן-אייזן: בגדול זה דוכן שהתחיל מיוזמה של כמה חברות מכיתה ד'. אחרי שגובש הרעיון לתרום, שיתפנו את כל ההורים וצוות המדריכים, שהתגייסו ועמלו בהכנת פריטים למכירה בדוכן יחד עם הילדים. במהלך השבוע הצוות והילדים הכינו פריטים מקסימים ומגוונים בעבודת יד ולקראת יום שישי אפו עוגיות טעימות לשבת. במקביל גם ילדי ה-י' יזמו ואירגנו דוכן, ויחד כולם הגיעו לעיגול ביום שישי ומכרו כמעט את כל מה שהכינו. הילדים גייסו סכום מכובד שהועבר דרך התק"מ לקיבוץ יטבתה, בו שוהים ילדים מקיבוץ נירים ומשדרות. מזכיר קיבוץ יטבתה התרגש מאוד על היוזמה ומסר שנפתחה קרן לכסף שהועבר מילדי יגור לילדים המתארחים בקיבוץ ושכל הכסף יועבר למטרות האירוח וחיזוק הילדים.

הפתעה שכזאת

ערבה אליאס-שנקר: אח שלי, יניב, יצא לשני לילות בבית, אחרי 4 שבועות בדרום... הודעתי לארבל בן יעקב, שעובדת אצל בני גיא, בן חצב, להכין ליניב הפתעה קטנה. כשחזרתי הביתה חיכתה לי שקית עם עוגות לו ולחיילים שמשרתים איתו, ומלא ציורים וברכות מכל ילדי הגן! מיותר לציין שכל כך התרגשתי מההתגייסות המדהימה הזאת, בהתראת זמן כל כך קצרה... הבאנו את השקית ליניב והוא כל כך שמח! הוא מסר שהחיילים מאוד שמחים לקבל גם עוגות וגם ציורים וברכות! תודה לכם, צוות גן חצב המהמם והילדים המתוקים! חיילי מפקדת פיקוד דרום מודים לכם מכל הלב.

תורם למאמץ

יורם ברנע יצא לצומת יקנעם, לנקודת ההסעדה של חיילים, לעשות עיסויים בהתנדבות.

קטיף כותנה ברמת הגולן בימי מלחמה

גיא גפן ראה פוסט של עידו טל משפיים, ב"דברים שקיבוצניקים יודעים" בפייס, ועשה שיתוף ל"חצר יגור". בפוסט נכתב: "כל הכבוד לחבריה מיגור, שעכשיו קוטפים כותנה במושב יונתן ברמת הגולן, בצמוד לגבול עם סוריה". לפוסט צורפה תמונה של חבר היישוב צופה בקטיף חמוש ברובה אם-16. לידו שורה מ"שיר ערש נגבי" של יחיאל מוהר מ-1955, "אין חריש עמוק בלי נשק".

זו שנה שנייה שיגור קוטפת כותנה ברמה"ג. יש הרבה כותנה ומעט קוטפים. לפני שנה נקטפו 1000 דונם, והשנה היו אמורים להיקטף 200 בלבד. בינתיים פרצה המלחמה והכול נתקע.

השבוע הגיע סוף סוף אישור מיוחד מהצבא לביצוע הקטיף. עידו זמיר, ניר קינן וחיים גיטר התגייסו למערכה, העלו את הקטפת על מוביל טנקים ועלו לרמת הגולן.

עידו זמיר: "האיחור פגע אמנם באיכות הכותנה, אך חקלאי הגולן הם סוג מיוחד מיוחד של אנשים: התעקשו לקטוף את הכותנה שגידלו, ושנתנה הארץ, במקום ללכת לבקש פיצויים מהמדינה".

בתמונות: החלה עונת הזריעה החדשה של הבצל, קטיף כותנה ברמת הגולן.

יגור מתגייסת

יפתח ויפתח קציר עם שתי התאומות, רוחלה סגל, ליאת לניס ועינת קרדוש הצטרפו לאוטובוס של המועצה ונסעו לקטוף לימונים בכפר ורבורג, בגשם. הצטרף אליהם גם ראש המועצה, עמוס נצר, שלא רק הצטלם אלא גם קטף בעצמו כמו כולם.

תמונת השער: נועה קייזר ונטלי זך קוטפות מנגו בעמיעד.

תרבות בזמן מלחמה

צוות תרבות בחירום החל לפעול בסמוך לתחילת המלחמה, כאשר הדגש הוא על אירועים קהילתיים ועל תוכן שמתאים לכל הגילאים.

הרבה עשייה קטנה וגדולה נעשתה בימים האלה:

- הקמת פינת זיכרון מתהווה בשיתוף הקהילה בכניסה למועדון.
- תליית שלט של ברכה וכוח בכניסה לקיבוץ על השער הצהוב.
- יצירת "מיצג העץ" כחלק מהקריאה להשבתם הביתה מהשבי של אמה ואחיה של איילת חברתנו.
- תליית יוני שלום ותקווה ברחבי יגור בשיתוף החינוך המשלים.

חדר האוכל הוא באדום כחלק ממיצג של התנועה הקיבוצית להחזרת החטופים הביתה.

התקיים בעיגול מעמד 30 יום לאירועי שבת הדמים ותפילה להחזרת החטופים והחטופות. בטקס עמדנו יחד, נשאנו תפילה, שרנו והדלקנו נר. התרגשנו מנוכחות הקהילה ומהיחד המנחם.

צילום: יוליה איריס

צילום: טל הרוש

דברים במעמד הזיכרון לפרוץ המלחמה אורלי זעירא

לפני שלושים ימים העברנו עמוד בהיסטוריה הלאומית והאישית שלנו. התעוררנו מבלבלים ומבועתים לשבת של חג והבטנו בעיניים קרועות לרווחה על המציאות הנוראה, שנרקמה מולנו במסכי הטלוויזיה, חלקנו מכירים יותר וחלקנו פחות, אבל הלבבות של כולנו פועמים יחד. קהילת יגור מתייחדת עם זכרם של החיים שנגדעו, של החלומות שנקטעו, של החוויות שלא יחוו, עם הקהילות הקיבוציות שלעולם לא ישובו לקדמותן.

קהילת יגור מקווה ומתפללת להשבת כל החטופים בריאים במהרה הביתה, ביניהם חנה פרי ונדב פפלוייל, אמה ואחיה של איילת סוויטצקי שלנו, איילת כולנו איתך.

קהילת יגור מחזקת את ידיהם של חיילי צה"ל וכוחות הביטחון ומייחלת לשובם במהרה. מתוך החשיכה הנוראה באנו להאיר, באנו להצהיר.

אנחנו נגדל, נחיה ונשגשג.

עוד נדע ימים טובים מאלה.

התקיימה קבלת שבת עם נרות, ברכה ושירי תקווה.

תור פז ונעמה סט הדליקו נרות

תור עושה שנת שירות בקיבוץ בארי ונעמה עושה שנת שירות בניר עוז. שתיהן נמצאות עם הקהילות גם בימים הקשים האלה בבתי המלון אליהם הם התפנו, ממשיכות לתמוך וללוות את האנשים, בעיקר את הילדים, ועוזרות להם למצוא נחמה, תקווה וכוח לשוב ולצמוח

הדס ילין, שבימים אלה מתנדבת, כחלק מהמערך של התנועה הקיבוצית, לשיקום ההתיישבות בעוטף עזה, נשאה דברי ברכה.

צפינו בסרטון של חיילנו המשרתים כעת בצה"ל, שרנו, התרגשנו, ובסוף כל אחד לקח שתיל ממשלתות העוטף לביתו.

“אנחנו נולדנו
לבנות ולברוא עולם
להפוך ענבים ליין
ונשיקות לבני אדם.”
כתב יורם טהרלב ז"ל.

לפני חודש, 31 ימים, השמיים נפלו עלינו.

חברינו ובני משפחותינו בעוטף מצאו את עצמם בשבת בבוקר בלב הגיהנום וכולנו נכנסו לתקופת מלחמה, תקופה של חרדה ואבל.

איבדנו כל כך הרבה בשבת השחורה ולאחריה, אבל אסור לנו לאבד את התקווה.

ובשבת הזו, חודש, 31 ימים אחרי, אני רוצה שנזרע יחד זרעים של תקווה.

תקווה לבנייה של משהו חדש, טוב יותר, יפה יותר, הגון יותר, שלם יותר, אוהב

יותר, מכיל יותר. לא נחזור אחורה אלא נחלום קדימה, על הקיבוץ שאנחנו רוצים

לחיות בו, על התנועה שאנחנו רוצים להשתייך אליה, על המדינה שאנחנו רוצים

לחיות בה ולגדל בה את ילדינו ונכדינו, ואולי אפילו על העולם כולו. נחלום על

בנייה מחודשת של הנגב המערבי, איזור שהיה המיוחד ביותר במדינת ישראל

ואנחנו כולנו צריכים להיות חלק מבנייתו המחודשת כך שיהיה נפלא אף יותר

משהיה. 100% גן עדן.

אם בכפר עזה מפריחים שוב עפיפונים, אם בכארי מדברים על שיבה הביתה, אם

בניר עוז בונים גני ילדים - גם אנחנו יכולים לחלום איתם. אנחנו חייבים זאת לחברינו ששילמו בחייהם את מחיר אהבת הארץ הזו. אנחנו

חייבים זאת לאהובים שנמצאים הרחק מבתם, שישונו לבית טוב יותר, בטוח יותר ומחבק יותר.

יש לנו הזדמנות לבנות פה מדינה טובה יותר ואנחנו לא נוותר על ההזדמנות הזו - כי אין לנו ארץ אחרת.

אני רוצה לסיים בקטע מתוך התפילה החילונית לשלום המדינה: “שתהא מדינת ישראל לכלי ראוי לחיים טובים לכל תושביה. שישררו בה

האהבה, הרעות והאחוה, וירחקו ממנה שנהא איבה וקנאה. ותמלא רוגע, שלום, שלווה ושגשוג. מי ייתן ותמיד תהא אור לגויים. שנגשים

במלוא את חזונם של מייסדיה כפי שנוסח במגילת העצמאות.

ברוכים השוקדים על בטחון המדינה. תחזקנה ידי המגינים בעוז ובגבורה. מי ייתן וישונו בשלום כל השבויים והנעדרים. ברוכים אתם תושבי

המדינה המקיימים את המדינה באברת חסדיכם וביגיע כפיכם.”

שבת שלום.

הדס ילין

נצדיע לכל אחד ואחת

חיילי המילואים, הקבע והסדיר מיגור, מספרים על תפקידיהם בצבא ומחזקים את העורף

125 שמות נמצאים ברשימה של אנשי יגור המשרתים כרגע בצה"ל, 65 במילואים, 40 בסדיר, 9 בקבע, 2 במשטרה, 9 חיילים וחיילות בודדים. לא כולם יכלו, כמוכן, להשתתף ברשימה. כולם מחובקים, וכולם מחבקים אותנו, עורף וחזית, חיבוק אחד ולב אחד גדול
עזרה בהכנת הרשימה: **גלית חגי**

נועם אגמון

נהג רכב "האמר" בפלס"ר "אלכסנדרוני" (גולני). באותה שבת שחורה הייתי בתל אביב עם נועה בת הזוג שלי, שמעתי אזעקה מפתיעה על הבוקר ומיד הבנתי משהו לא טוב קורה. הטלפון לא איחר לבוא, התארגנות מהירה, נסיעה ליגור, ציוד אישי, אוסף חברים בדרך, שטחי כינוס. מאותו רגע המוטיבציה בשמיים, היה לי ברור למה אני על מדים! היה ברור מה הן המשמעויות האמיתיות של כל מה שקורה סביבנו, מלחמה על הבית. המורל גבוה. כן, מה שקרה בעוטף משאיר אותנו עם תחושות קשות, אבל אין סימני שאלה, נחושים, חזקים, בצפון עם צוות פלס"ר גולני (מילואים), חברים לוחמים, אפשר לישון בשקט. ראוי לציין שהמשלוחים שקיבלנו מהבית (יגור) עשו לנו המון טוב והתקבלו בהתרגשות ורצף של מילים חמות, בקיצור, יגור אין עליכם, ביחד אין עלינו. נקווה שבמהרה יגיעו ימים טובים יותר. אוהב המון.

תום בירמן

אני כרגע מסיים קורס הכנה לקורס קציני חימוש. באפריל אסיים את תהליך הקצונה ואתחיל לפקד. בעקבות המצב קיבלתי המון תובנות, הבולטת בין כולן הייתה, שהגיע הזמן לוותר על להיות הכי "בולט", ולעשות את הטוב ביותר שלי מאחורי הקלעים. הכרתי המון אנשים בצבא ובשנת שירות, כל אחד גר במקום אחר. את הקהילתיות של קיבוץ יגור לא ראיתי בשום מקום. המורל, האחוה וכמובן הצחוקים של יגורניק גאה. ועל זה צריך לשמור. נצרב לי בזיכרון

ברגע של "התנסות הדרכתית" במהלך הקורס, כשביקשו לדבר על "עיר מולדתי" מיד תיקנתי ל"קיבוץ". לא אשכח את העיניים הסקרניות שהביטו בי באותו הרגע.

עינב רשף

משרת בחיל השריון בדרום (לא יכול להגיד מה עושים אבל עושים הרבה). מוסר לעורף שיהיו חזקים, וישמרו על האווירה הקהילתית המיוחדת של הקיבוץ, ושיזכרו שבלי עורף חזק מאחורינו, אנחנו לא שווים כלום מקדימה.

עמרי שוקרון (בעלה של רעות זאכר)

אני משרת במילואים בחטיבת המבצעים, צוות מו"מ (משא ומתן) המטכ"לי. במהלך שלוש השנים האחרונות, עם מערכות הבחירות החוזרות והשסע המעמיק, ראיתי את החוסן והלכידות של העם שלנו נגד מגפת הקורונה, וכעת גם את החוסן הלאומי במלחמה הצודקת נגד אויב אכזר. יש לנו עם מדהים, בכל רבדיו, ואני גאה להיות חלק ממנו. ביחד ננצח!

עמית ימין

בתחילת המלחמה גויסתי לכוחות המילואים, אני תופסת כוונות חילוץ בקריית ים. כרגע הפלוגה שלי עוסקת בעיקר באבטחה במוסדות בקרייה, כמו בתי ספר ומרכזי קניות. אני מרגישה שאני באמת משמעותית בתפקיד שלי, בעיקר בפן של מתן שקט ותחושת ביטחון לאזרחים. באחד הימים, כשאבטחתי את אחד מבתי הספר בקרייה, אחת הילדות שיתפה אותי, שהעובדה שהיא יודעת שאני קרובה ושומרת עליה - עוזרת לה להרגיש בטוחה בבית שלה.

דין לוי

גדוד צנחנים מילואים מספר 9255, שומרים על הגבול הצפוני מול לבנון. שומרים על המורל הגבוה והחיוך על הפנים. שרק נהיה חזקים ומחוזקים. ביחד ננצח.

יולי רשף

אני בעוטף, משרת בסוללת מילואים של תותחנים, מסייעים באש ארטילרית לכוחותינו בעומק הרצועה.

מתן לוי

מפקד בא"ח הנדסה, בסיס הכשרת לוחמי חיל הנדסה. אני מכשיר את הלוחמים של חיל הנדסה מגיוסם ועד יציאתם לגדודים המבצעיים.

בימים אלו לקחנו חלק כיחידה במאמצים ובמשימות מגוונות בלחימה, סביב הלחימה ובעורף התומך בה, לצד המשך הכשרה של דור הלוחמים הבא, כי אנחנו פה כדי להישאר.

אין לנו ארץ אחרת, ועל אף התחלה כואבת של המלחמה, יש צבא חזק המבוסס על כל עם ישראל בסדיר ובמילואים. ואנחנו ננצח! כי אין ברירה אחרת.

התובנה הכי חשובה, לצערי, בדרך הקשה נזכרנו שוב שבכל דור ודור יקומו עלינו לכולתנו. חשוב שנמשיך להיות עם אחד ומאוחד. עם דעות שונות - בסדר, אבל מקשה אחת, ששום אויב לא יכול לנו.

אני רואה בעיניים - מצד אחד אויב חסר כל לב ורגש, ללא כל רכיב אנושי, ומולו חיילי צה"ל אוהבי אדם, אוהבי חיים, המוכנים לעשות הכול כדי להבטיח ביטחון לעמנו. אני רואה תמיכה גורפת מכל סוג - מחיבוק בדמות מתוקים ואוכל ביתי, דרך התגייסות להביא כל פריט ציוד אפשרי (אפילו שבאמת יש הכול) - הכול אהבת אמת. והקיצוניות הכל כך גדולה בין שני הצדדים היא העומק המוכיח את צדקת הדרך. אנחנו בסך הכול רוצים לחיות בביטחון בארצנו, לא מעבר.

אלמוג למדן

אני בגזרה הצפונית (עם ערן לרנר) בחטיבת חרמון, שמורכבת מבוגרי יחידות מיוחדות ומתמחה בלחימה בשטח הררי ובשלג. המורל גבוה והמוטיבציה בשמיים. יש ביחידה חברה שגרים בחו"ל והתייצבו מיד: מארה"ב, מאוסטרליה ומדרום אפריקה, אנשים שגרים בעוטף, ואפילו אחד שהיה בכיתת כוננות, נפצע ואיבד חברים בקרב מול חמאס. טווח הגילאים 22 עד כמעט 50, מכל הארץ ומכל המגזרים כולל. יש בצוות שלי שני מוזיקאים שמנגנים לנו ודואגים לאווירה. מלח הארץ. העורף מפנק אותנו הרבה עם אוכל, מכתבים ותרומות וזה מחמם את הלב ונותן "בוסט" ענקי.

קשה להיות רחוק מהבית והמשפחה, אבל אני יודע שהקיבוץ נותן את כל התמיכה, שומר על השיגרה (בעיקר של הילדים), מספק הרבה ביטחון ועוזר להתמודד עם תחושות העצב, הפחד והבילבול שפוקדים את מדינתנו, ועם הכאב העצום של איילת והאובדן של עירא ואסיף. תודה שאתם מצליחים לשמור על יגור כאי של שפיות.

חיבוק ענקי לכל בית יגור. בטוח שננצח.

נועם פרליס

אני משרת ביחידת יהל"ם של חיל הנדסה. כבר מעל חודש במילואים. החבר'ה במצב רוח טוב מאוד עם מוטיבציה גבוהה מאוד. אחוזי התייצבות מעל 100%.

אנחנו מחוזקים מהעורף הישראלי, שלא מפסיק לתמוך ולתת למשפחות המגוייסים ולחיילים - אלו הגיבורים האמיתיים.

אני רוצה להודות באופן מיוחד לקהילת יגור על התמיכה במשפחות שלנו, חיילי המילואים. זה מחמם את הלב (והקיבה) ובכלל לא מובן מאלי.

אני מאחל לכולנו, שהמלחמה תיגמר במהרה ובהצלחה, וכמובן הכי חשוב, שכולנו יחד נחזיר את הביטחון האישי והאמון במדינה ובצבא לכל ישראל ולישובי העוטף והצפון בפרט.

יחד ננצח כי אין לנו ברירה - אין לנו מדינה אחרת!

אסף גרודמן

אני משרת ביחידת יהל"ם, הבסיס באיזור אשקלון. עוד 4 חודשים אסיים את מסלול ההכשרה, שאורכו כ-14 חודשים. הצוות שלי באופן מיוחד נבחר להיות חפ"ק מפקד יחידת יהל"ם, שנכנס מדי פעם לשטחי הלחימה לפגוש את היחידות הלוחמות, אנחנו מצטרפים אליו. הצוות שלי מתאמן ללחימה תת-קרקעית במנהרות של חזית הצפון, אם נצטרך נפעל גם בדרום. חזרתי היום מהרצועה, מכים שם חזק, המון כוחות בפנים והמון דגלי ישראל בתוך עזה. זה נראה בסדר, אבל יש המון עבודה. כל הזמן מוצאים פירים חדשים. המורל גבוה. רוצים להרגיש רלוונטים. מתאמנים חזק. קיצרו לנו את ההכשרה כדי שנוכל להיכנס ולעזור.

נועם ובר

אני משרת בסוללה א' בגדוד 508 בתותחנים. אנחנו כרגע נמצאים בצפון הארץ ביחד עם גדודים נוספים של תותחנים והמון כוחות נוספים. אנחנו מסייעים לכוחות שנמצאים על הגבול ומגיבים באש בשעת הצורך. בתור חייל מילואים הרשים אותי לראות את ההתגייסות של כולם, ההתייצבות אצלנו היא מעל 100 אחוז, ואנחנו מקבלים כל הזמן פניות מאזרחים שרוצים לעזור. לכולנו ברור מה המשימה שלנו. אנחנו פה כדי להחזיר את השקט למדינה, ונמשיך ככל שידרש מאיתנו עד שננצח! בקשר לתמונה, אנחנו מתקלחים בנהר, אז זה "הלפני".

איתי זוארץ

אני משרת כמדריך טג"ח (טיפוס, גלישה, חילוץ) ביחידת יהל"ם, אחראי ביחידה על פיתוח והדרכה של יכולות גובה ועומק בעזרת חבלים. בשגרה אני מכשיר את צוותי תת הקרקע שבמסלול ביהל"ם, וכעת, בגלל המלחמה, מרענן מילואימניקים של היחידה ביכולות טג"ח ומוביל פיתוח של תרגולות חדשות.

מודה לכל הקיבוץ על התמיכה ומאחל לכולם ימים שמחים ושקטים יותר.

אריאל שטנגל

אני משרת בפלס"ר 5 (יוצאי סיירת נח"ל), הוקפצנו בשבת 7.10 לעוטף ועובדים פה באזור. אשמח למסור תודה לכל בית יגור, שנתם מכל הלב ומחזק את כל החיילים. ובאופן אישי תודה ממני ומכל הצוות על המזרנים ששלחתם לנו!

שי ברנשטיין

אני מ"פ לוחמים ביחידת "רוכב שמיים" (הפעלת כטב"ים). כמות הכוחות שנמצאת בשטח לא נתפסת, לא בצפון ולא בדרום. המוכנות היא מקסימלית והמורל גבוה מאוד אצל אנשי הסדיר והמילואים כאחד. תובנה - כשאנחנו מאוחדים סביב מטרה אנחנו הכי חזקים שיש. רגע שנצרב - הנכונות וההירתמות של אנשי המילואים לקפוץ ביום שבת בחוסר ודאות, כדי להגן על התושבים במדינה.

ליאור שחר

אני משרת כחובש בפלוגת הרפואה של חטיבת השריון הוותיקה - "הראל", אנחנו יושבים קרוב לגבול עם עזה ולמזלנו לא יצא לנו לקלוט פצועים אלינו. אני רואה על חבריי ליחידה כמה כוח הם שואבים מהבית ומהידיעה שהילדים ובנות הזוג בטוב, וחשוב שבעורף ידעו את זה. אני גם רוצה לציין שמהשטח מאוד מורגשת תחושת המורל הגבוהה וההבנה שכולנו פה להגן על זכותנו לחיות ולקדש את החיים, במדינה היחידה שיש לנו, אל מול כוחות החושך שרוצים בחיסולנו ושמקדשים את המוות. אנחנו ננצח במהרה, ונאפשר את המשך החיים כאן, בנווה המדבר של המזרח התיכון.

יוסף שור

אני משרת כקצין תקיפה בחטיבה 551 (חטיבת קומנדו במילואים בצה"ל) בתפקידי, אני מתאם ומסייע בין הכוחות הלוחמים בקרקע לבין כלי הטיס הבלתי מאוישים והחימושים השונים של צה"ל. מאז תחילת הלחימה מקבלים הרבה תמיכה ועזרה מגופים שונים בארץ. מאוד מרגש לדעת, שגם יגור שותפה לעשייה הזו - אני רואה בווטסאפים את העזרה לחקלאים, מערכות החינוך המגויסות, הפעילויות הקהילתיות, ההתנדבות לעזרה משפחה אחת לשנייה בבישולים או בשיח ובתמיכה וזה מחמם את הלב. גאה ומעריך את נטשה והילדים על ההתמודדות בתקופה הזו, ומוסר חיבוק גדול למשפחה המורחבת ביגור. מסתכל קדימה ומאחל לכולנו ימים טובים יותר.

דר רון

אני משרת כמכונאי רכב בעוטף, ביחידת הניוד 5515. זאת יחידה שמתעסקת בהכשרה של נהיגה מבצעית לחבריה מהקומנדו. הנהגים שלנו הכי טובים. עם ישראל ימשיך להיות חזק ולתת הכול למען החיילים. מתחילת המלחמה יש כמויות של אהבה ותרומות, שלא ראיתי מעולם וזה מחמם את הלב. צריך להקשיב לחיילים. הם יעשו הכול בשביל המדינה, ולראות את כל האנשים שנחלצו לעזור, בלי קשר לחיים האישיים שלהם, אפילו אם זה לנקות פחים כאן, כדי שנוכל לעבוד נקי. רגע שנצרב בי הוא כשישבתי עם החבריה של החימוש, מעלינו יירוטים ומסביבנו מלחמה, וכל מה שאנחנו עושים זה לחייך ולהרים את המורל, דווקא בזמן העבודה, אחרת נשתגע.

ג'וש עסרנו

חייל בודד בסיירת צנחנים, מאומץ אצל משפחת בן יעקב, במקור מאטלנטה, ג'ורג'יה. "גדלתי בבית ציוני. השירות בצה"ל הוא זכות גדולה וחוויה עמוקה. מפרוץ המלחמה, חוויית השירות שלי השתנתה למשהו הרבה יותר ממשי וחיוני. התאחדות העם כולו סביב הצבא מחזקת עוד יותר את הרצון והגאווה שלי בשירות. אני מגשים חלום גדול ושואף לתרום לארצי ישראל, ככל שאוכל".

אייל הלפמן

אני משרת ביחידת תגבור מילואים של מגן דוד אדום, בתור פארמדיק באט"ן (אמבולנס טיפול נמרץ) שיושב בדרום העוטף. בתקווה לסיים בקרוב ושנחזור לשקט ולשלווה של הצפון.

אלי אוסטרובסקי

אחרי שבוע עבודה עמוס במיוחד ציפיתי לשבת רגועה, אך מיד, כשהתעוררתי בשבת ה-7 באוקטובר, התברר שהנורא מכל קרה. תוך כדי צפיה בחדשות הגיעה שיחת טלפון מהסניף של "אגד" בו אני עובד, הסדרן ביקש שאגיע בהקדם כדי לסייע בהסעת מגויסים. ארזתי תיק למספר ימים ויצאתי מיד לסניף. כשהגעתי ביקשו שאעלה מיד לאוטובוס ואסע לצפון לאסוף מתגייסים. לאחר שהגעתי למקום ואספתי את החיילים, הודיעו לי שעלי להביא אותם לדרום לנקודה שציננו. ללא היסוס נסעתי עם חיילים אמיצים ומלאי מוטיבציה לדרום. המראות בדרך היו קשים לעיכול ולמראה, אך דבקתי במטרה. הורדתי את החיילים וחזרתי למחרת לסניף, כך במשך ארבעה ימים, כחייל מגויס הסעתי חיילים לפי הנחיות שהתקבלו מצה"ל. בתור חבר קיבוץ די ותיק ביגור הזדהיתי עם חבריי בקיבוצים בעוטף עזה ושמחתי שהייתה לי הזכות לקחת חלק פעיל ויעיל כנהג אוטובוס ויהודי גאה.

נתיב אדלר

אני משרת ביחידה 669. בתחילת הלחימה הכוח שלי הוצב בצפון ועכשיו אנחנו ממוקמים בעוטף. לצערי, אני לא יכול לשתף יותר מזה. שנזכה לימים שקטים יותר.

גיא בן דור

אני משרתת כקצינת אימון גופני בחטיבת "גבעתי", בבסיס האימונים של החטיבה, מכינים את המחוזרים הבאים של חיילים ומפקדים. הצבא שלנו חזק וינצח! "גבעתי" כרגע בחזית הלחימה, חזקה יותר מאי פעם. הסיסמה של גבעתי תמיד היתה "רק יחד ננצח", וזאת האמת של כולנו בעת הזאת.

אלעד אייזן (בעלה של עינב כהן)

מדור גרילה, פיקוד צפון, מאמנים יחידות ללחימה במתאר צפוני, זו מלחמה ארוכה. גיוס המילואים ארוך ומשמעותי. בעורף אנחנו צריכים להבין את זה ולהיות סבלניים מאוד.

רומי שמואלוב

אני מפקדת בבה"ד 7 (תקשוב). סיימנו הכשרה בצל המלחמה וישר שלחו אותי לתת תמיכה מקצועית בחטיבת מילואים בגבול לבנון, וכרגע אני שם. אנחנו פה ערוכים לכל דבר עם מורל ומוכנות גבוהה. אנחנו לא מפסיקים לראות פה את הנתניה והמסירות של העם על כל גווניו, שמזכירים לנו יום יום למען מה ומי אנחנו נלחמים.

מיקה פוקס פלויד

אני משרתת במערך הנפגעים בחמל נפגעים בגזרת חיפה. אנחנו מקבלים הודעות על פצועים וחללים באיזור הצפון. אני משתדלת למלא את תפקידי כראוי, ואני מאחלת לכולנו להמשיך לאהוב אחת את השני. בטוחה שנצא מזה מחוזקים ומאוחדים יותר. נמשיך לחיות ולהנות מהחיים.

צוף רון

בסדיר שירתתי כמש"קית נפגעים, ולכן גוייסתי למערך המילואים של מחלקת הנפגעים ונמצאת בחמ"ל הנפגעים של אזור הצפון. אנחנו מקבלים הודעות על פצועים וחללים מכל אזור הצפון ומתכללים את כל הטיפול בהם ובמשפחות השכולות בתחילת הדרך. יש חשיבות רגישות רבה לטיפול בנפגעים ובמשפחותיהם. עצם היציאה מהבית וההרגשה שאני עושה משהו משמעותי ומצליחה לתרום, עוזרת לי אישית ותורמת למאמץ המלחמתי. אני גאה לקחת חלק במערך המילואים ככלל ובמערך הנפגעים בפרט, ומאמינה כי בימים קשים אלה חובה על כל אזרח לתרום ולתמוך ככל יכולתו. כוחנו באחדותנו.

לירי מדלינגר

אני כרגע משרתת בתל השומר בחיל הטני"א (חיל הטכנולוגיה והאחזקה), במפעל האלקטרואופטיקה. אני בעיקר מתקנת מכשירים בטנק. אנחנו עושים מאמצים רבים ועובדים שעות ארוכות, כדי להפיק ללוחמים את אמצעי הלחימה הטובים ביותר. אני מאמינה ומקווה שיבואו ימים טובים יותר.

דפני שילה

אני משרתת בתל השומר, מדריכת משאבי אנוש לחירום, עובדת מול משקיות ת"ש, נפגעים, קציני שלישות, ומכינה אותם בדיוק למציאות העכשווית. מאמינה בחיילים שעושים עבודת קודש, גאה וסומכת עליהם בעיניים עצומות. אין לנו ארץ אחרת.

גפן חיון

אני משרתת בפיקוד צפון כקצינת חמ"ל אג"ם, שאחראי לתכלל את כל המתרחש בזירה הצפונית.

הוקפצתי מחופשת שחרור ב-7.10 כך שהספקתי להשתחרר באמצע המלחמה ישירות לצו 8.

רגע שנצרב: הטלפון הראשון מהחמ"ל לקפוץ ולהגיע מהבית, בשבת 7.10.

אלן פדרסון

אני ביחידת חי"ר, בעיקר מילואימניקים של חטיבת הנח"ל, מעט מ"כפיר" ומ"גבעתי". טווח הגילאים 24-41. המ"מ נכנס לתפקיד ב-7 באוקטובר ולמזלנו השתלב מצויין. הגיבוש נותן חיזוק ומקום לכל אחד. רבים מהלוחמים חובשי כיפות, דבר שתורם לתחושה הטובה של מגוון החברה הישראלית. אנחנו בצפון, ויחד איתי בחטיבה בועז אוחנה וליאור שחר.

מוזר להפוך תוך כמה שעות מחדש לחייל בסדיר. עברו 18 שנים מאז שהייתי "חייל בודד". היום אני עוד אזרח שמגן על המדינה. הקשרים שבניתי בכל השנים נותנים לי תמיכה וכוח. כל מילה, כל הצעה לעזור וכל חיוך קטן או מבט הבנה, ממלאים אותי בהרגשה של גאווה ובית. המבטא חושף אותי כ"עולה בוגר". מגיעים מכתבים ותמונות מילדים מכל הארץ. התמונות והמילים משמחות ומרגשות, כך גם משלוחי המזון מהעורף שמצורף להם מסר, ציור או מכתב. אנחנו מרגישים שכולם איתנו. "ממיקרו למקרו" - כל אחד מרגיש את החשיבות על הכתפיים.

בשבוע הראשון עוד הצטרפו מגויסים שהגיעו מחו"ל, מטיולים ומשליחויות (הקהילות היהודיות מימנו את הטיסות חזרה). כיוון שלקחו לנו את הניידים, המצטרפים האלו, חוץ מזה ששימחו וחזקו את רוחנו, גם סיפקו חדשות ותמונות מצב. תדמינו, מאה חיילים במטע אבוקדו, בלי ניידים שבוע שלם. התגבשנו ברמה שלא יכלה לקרות בשום דרך אחרת. הניתוק הזה מהעולם יצר איזו נכונות, נחישות ודריכות לפקודה שתבוא. מאז אנחנו במוכנות ודריכות ליציאה לקרב, בכל רגע, רק עברנו למקום מוגן יותר.

ליטל רצון משה

משרתת ביהל"ם בתור משקית שלישות של הלוחמים.

אנחנו שומרים על המדינה ועושים כל מה שאפשר בשביל ביטחוננו.

נפילת סגן איתי כהן ז"ל, מפקד ביחידה, בלחימה, מדרבנת את הלוחמים ביחידה לעשות את הטוב ביותר וננצח.

אורי פיילר

בדיוק עכשיו סיימתי טירונות, וכרגע אני מחכה להיכנס לסדיר בתור מש"ק לוגיסטיקה באט"ל (אגף הטכנולוגיה והלוגיסטיקה), המדינה נמצאת במצב בטחוני לא פשוט, יש קורבנות. צריך להישאר מאוחדים וחזקים.

גיל בן דור

אני משרתת בפלמחים כקצינת מבצעים של ההגנה האווירית. גאה להגן ולשמור על השמיים נקיים. אסור לי לספר יותר.

מיקי בן דור

משרתת בגדוד 334 של חיל התותחנים. במלחמת "חרבות הברזל" הגדוד מוזכר בתקשורת הרקטות המדויקות, "כ"רומח", "רעם", "רעם איתן". במהלך הלחימה תפקידי הוא ניהול האש הגדודית במפקדת הגדוד, קישור דורשי האש לסוללות ומעקב על מהלך הלחימה. כל אלו קורים כמובן בעבודת צוות הדוקה של כלל הלוחמים והקצינים במפג"ד.

כשפרצה המלחמה עליתי לרמת הגולן וירדתי דרומה עם היחידה. לא ידענו מה מחכה לנו בדרך, מלבד שכמות לא ידועה של מחבלים חדרה לשטח המדינה ושיש מטחי רקטות על הדרום. בפעם האחרונה שחוויתי אזעקת "צבע אדום" הייתי בגן חצב והחוויה הסתכמה באיך לרוץ בלי לאבד סנדל בדרך. באותו ערב "זכיתי" לראות לראשונה איך נראה שיגור רקטות מהרצועה לכיוון ישראל ולהבין מה תושבי הדרום מרגישים בכל סבב לחימה.

הגדוד נערך לתרחיש דרומי וצפוני במקביל. במהלך הלחימה הגדוד הכין את הקרקע לכניסת הכוחות לרצועה, תקף וחסל מחבלים, אשר סיכנו את כוחותינו בשטח, בזמן אמת.

הדבר שמחזק אותנו החיילים במהלך הלחימה הוא לראות את ההתגייסות האזרחית הגדולה, את הנתינה האין סופית והרצון לסייע בכל דבר שרק ניתן.

לפני כשבועיים נסענו לשטח המסיבה ברעים ולקיבוץ בארי. גם בשטח לא ניתן לדמיין את גודל הזוועות ומעשי הטרור שהתחוללו בקיבוץ. במהלך הנסיעה בשבילים המחשבות כמובן קופצות לבית ומה היה קורה אם... אני גאה לשרת בצה"ל בימים אלו ומאחלת לנו ימים שקטים יותר.

הנוער מתנדב

בני ובנות יי-י"ב יצאו ליום גיוס במטעי המנגו והאבוקדו של עמיעד, ועסקו בעיקר בגיזום תפוחת ואיסוף גדמי עצים לצורך ההרכבות. הפעילות - ביוזמת נוקי נויפלד (יו"ר עמיעד) וסיוע מצוות צח"י.

רוחיק אלעד פנתה לאילון דורפמן, מ"מ מקום מנהל החינוך החברתי שגוייס. גיא קינן המדריכה גייסה 30 חברה בהודעת ווטסאפ אחת! צח"י שילמו את האוטובוס, שיצא מיגור ב-07:00 בבוקר.

הילדים פגשו את איציק מנהל המטע, שתידרך. הבנות קטפו תפוחות והבנים אספו את גדמי העצים. עמיעד סיפקו ארוחת בוקר בשטח.

הסיכום היה מאוד מוצלח, מגבש ומלכד. הילדים התחרו והתווכחו מי עבד הכי קשה והביא הכי תועלת, ברוח ערכי עמל הכפיים מפעם.

לאור ההצלחה התארגנה יציאה נוספת לקטיף אבוקדו, בתנאי שלא תהיה אש, ושבת האריזה בקרית שמונה יפעל.

מקלט בחיק כרמל

גדי רביב

שיחה עם **סלי מינץ**, עובדת רווחה במועצה האזורית מעלה יוסף (ליויי משפחות), והבן, רומי, לפני גיוס, אחת מארבע משפחות מקיבוץ גשר הזיו, שהתפנו ליגור ביום הרביעי למלחמה. השיחה בהשתתפות **יותם ורדי**, "בעל הדירה", ששווה בבית אחווה.

שהתפנו לבתי מלון על חשבונם, חוזרים בגלל הנטל הכספי.

איך המפגש עם יגור הקיבוץ הגדול? דווקא בגודל אין הבדל, בגשר הזיו חיו 1800 אנשים לפני המלחמה. דווקא מבחינת היחד הקיבוצי זה מפגש מרגש: יגור עדיין במידה רבה קיבוץ, יש חדר אוכל, יש מכבסה ויש תחושה של יחד.

יש ממ"ד בדירה של יותם? לא. נרוץ למקלט.

יותם ורדי: מאז שהתחילה המלחמה הכול התערבב אצלי. עד המלחמה כל הזמן בכיתי על עצמי. מאז אני בוכה על כל מי שעולמם חרב עליהם. הפרופורציות השתנו. וגם לקחו לנו את "השבת השחורה". המפגש איתכם מחזיר אותי לטיול של הכיתה לגשר הזיו עם המדריך יאיר פלד.

לסיום: תודה גדולה על האכפתיות והסיוע של איריס חי וגיא גפן, שקיבלו אותנו ועזרו לנו להתמקם.

יגור מארחת, מספרים ונתונים

כרגע בשימוש 18 דירות, בהן דירות רווקים, משפחות צעירות ושיכון ותיקים. 4 משפחות מגשר הזיו, 3 מאילון, 2 מראש הנקרה, 2 ממלכיה, 2 מקרית שמונה, מיחיעם, אמירים, מחניתה, חיילים של פיקוד העורף, קרובי משפחת לוגר מחו"ל. חלוקת הגיל של הילדים: גיל הרך - 5, בי"ס יסודי - 7, תיכון - 10.

בנוסף, רשומות עוד 14 משפחות ביגור, המארחות קרובי משפחה בגילאים שונים.

אחראית: איריס חי

איך ביגור? טוב. מארחים אותנו יפה, אוכלים בחדר האוכל ומכבסים במכבסה. שכנים נחמדים (משפחות חי, תירוש, ואגמון) רומי עובד בהתנדבות מדי פעם בבאלגן ואוהב את הצוות. סלי ממשיכה לעבוד חלקית, טלפונית מיגור, מול תושבי המועצה המפונים גם הם.

כמה נפשות אתם? שלוש - סלי ושני הבנים, רומי ובר, שהשתחרר לאחרונה ולומד עכשיו בדירה. אילן, האב, עובד באלביט ביקנעם, עוצר ביגור בדרך חזרה לגשר הזיו, שם ממשיך לשמור על הבית.

כמה אנשים נשארו בגשר הזיו? לא יודעים בדיוק, מתחילים כבר לחזור. לפני המלחמה כלל הקיבוץ וההרחבה 1800 אנשים. הרוב הגדול התפנה בשבוע הראשון, כשהגיעה הקריאה מהמועצה האזורית להתפנות.

איך נוצר הקשר עם יגור? חברה שהתפנתה לקיבוץ דליה מסרה לי את הטלפון של איריס חי, דיברנו ביום שלישי וברביעי כבר היינו כאן.

ביקרתם בבית מאז? כן. זה בלתי נסבל. היישוב היחיד שבינינו לגבול, כפר לימן, פונה, "גשר הזיו" בקו האש. רעש מלחמה בלתי פוסק, ירי ארטילרי, רעש מטוסים, המטעים הפכו לשטחי כינוס. כשצה"ל יורה אחרי כל בום מחכים להודעה "ירי כוחותינו", כדי להירגע. כשחיזבאללה יורים, קודם שומעים את הבום, ואח"כ באה ההתראה. גם כאן ביגור, האפליקציה מהבית לא מפסיקה לשדר אזעקות והתראות והדאגה נמשכת. חלק מהבומים של הירוטים בקריות, שאתם היגורניקים בכלל לא שומעים, אנחנו שומעים, כי האוזן הרבה יותר רגישה.

יש איזה דמיון לסבבים ולמלחמות קודמות? לא. מאז הטבח ביישובי העוטף פתאום הקירבה לגבול נהייתה הרבה יותר מפחידה. זה כבר לא שגרת אזעקות וריצה למקום מוגן. אלא פחד מחדיררות.

מתי פגשתם את יותם ורדי? שבוע אחרי שהגענו, באנו לבקר אותו כאן, בבית אחווה ולהודות לו מקרב לב.

כמה זמן תשהו כאן? לא יודעים.

מתכננים לחזור לגשר הזיו? תלוי בתחושת הביטחון. הפכנו להיות היישוב הכי קרוב לגבול (כי ראש הנקרה פונה לגמרי), וגם הכי קרוב לקו החוף. זה מפחיד. מחכים שישראל תזיז את החיזבאללה אחורה. אנחנו בחוסר ודאות שמעולם לא הכרנו, לגבי העתיד שלנו, והשאלה איפה נחיה. אף פעם לא פינו ככה ישובים. מצד שני, זה הבית שלנו. חלק ממי

המשק - חי

תודה פלוגת הצנחנים המילואימניקים של דין לוי ירדה ל-4 שעות אימון באליקים. צוות המטבח של יגור, בניצוחו של נבו גולדשטיין שלחו ארוחת צהרים לכל הפלוגה, ארוחה טעימה ומעולה, שהספיקה לעוד פלוגה. תודה ענקית מכל חיילי הפלוגה ששומרים עליכם. וזה בנוסף לפינוק שמקבלת הפלוגה ב"נישיו" בחינם! כל פעם שהם עוצרים ביגור. תודה אין סופית לניתאי ונועם נויפלד, ששוב ושוב מארחים את החיילים, נותנים ומחבקים ומפנקים מכל הלב. **דין לוי והפלוגה: "תודה ליגור שדואגת לכולנו!"**

השירה שמחזקת ערב מיוחד ב"באלאנס"

בחמישי האחרון הזמנו אנשים לערב שירה ותקווה אצלנו ב"באלאנס". זה ערב שתכננו עוד מהשבוע הראשון של המלחמה, ונדחה כל פעם מסיבה אחרת. את הערב הקדשנו לזכרו של אסיף לוגר, הדלקנו נר לזכרו, בתקווה שהצטרף אלינו עם הגיטרה מלמעלה.

מטרת הערב היתה להיות יחד ולנסות להביא ריפוי ללבבות הכואבים שלנו. שירה, כמו כל סוג של יצירה, ביכולתה להתמיר רגש של כאב לרגש של אהבה, תקווה ולהביא הקלה, גם אם רגעית, לנפש שלנו.

שירה משותפת משחררת הורמונים שגורמים לנו להרגיש טוב יותר. בטוחים יותר, אוהבים יותר.

הגיעו מעל 60 אנשים, מיגור ומחוצה לה, היה ערב מרגש מאוד ובעיקר מחזק, לכולנו.

אנחנו מודים לכן קורן השותף המוזיקלי הנפלא שלנו, שליווה את כל הערב ולכל מי שהגיע והשתתף.

נעשה עוד אחד כזה בקרוב ממש.

ליטל ויתם ברקן

(תמונות: יוליה איריס)

מזל טוב

סגירת מעגל של שמחות.
דין וליז רום נישאו בעיגול, היכן שנישאו לפני 40 שנה ליסה ורוני.

במהלך השבוע האחרון אירח באלגן אירוע לילדים מיישובי הדרום (אופקים, שדרות, נתיבות ואחרים), שבאו באוטובוסים רבים ליום התאוורות. את יום הכיף למפונים הפעילו ילדי כיתת י' מבית הספר "כרמל זבולון" ועשו זאת במסירות ובהצלחה רבה. בסיום האירוע נערך טקס צנוע, בו הפריחו הילדים בלוני הליום לשמיים להשבת החטופים וסיימו בשירה משותפת של "התקווה". (באדיבות אורי זמיר).

דברי פרידה לבית יגור רחלי

אני כותבת לכם דברי פרידה וסיום בעת כה קשה למדינה ולתנועה הקיבוצית בפרט. נדמה, שהנורמלי והמתבקש אינו מתאים ונחוץ למול הזוועות שהתרחשו.

חלפו כמעט שנתיים מתחילת תפקידי ביגור. הגעתי ליגור בשנת המאה לקיבוץ. התפקיד של ניהול קהילה היה חדש כמו גם שינוי המבנה הארגוני. כך החלה תקופת עבודה, שכללה שינוי בנהלים, בהסדרת התקציב, פרויקטים, שיוך דירות, וזאת, בדגש על ניהול קהילה בקיבוץ שהחליט על שינוי, הפרטה ושיוך דירות. שינויים מטבעם הם קשים לעיכול גם אם ההחלטות התקבלו ע"י רוב כמקובל. נוצר פער בין ההחלטות ויישומן במציאות.

עתה, עם סיום עבודתי, אני רוצה לאחל לבית יגור לקבל את ההחלטות ברוב תבונה, ושיהיו נכונות ומתאימות לכלל הציבור. אני מאמינה שהרוח של קהילה גדולה, רבת גוונים וגילאים תדע בסוף ליצור את ההתקדמות לטובת המקום והציבור. תודה על הזכות להיות מנהלת קהילה, שמאפשרת את הנגיעה בחיי החברים, תודה לכל מי שעזר, תמך, התווכח, חלק, התנגד, שיתף וכל דבר וענין שעזר לעבודת הניהול.

מסיימת בשירה הפשוט של אביטל הררי, המאפשר רגע של שפיות בתוך הכאוס והכאב של ימים אלו.

רק הידיעה שאלפי ציפורים / עוברות מעלי בכל יום / רק הידיעה שהתנועה הזו / אינה פוסקת / די בה כדי לגרום לי אושר קטן. היו שלום ובתקווה לימים טובים יותר, רגועים, שפויים ונכונים למדינה ולקיבוץ.

תימור שוסטר (בנארי)

הקשר עם נשות המילואימניקים החל בתחילת הלחימה. **נטשה שור**, שהיא כבר מהיום הראשון של המלחמה קיבלה את התואר "אשת מילואימניקי", הקימה קבוצת ווטסאפ לכל הנשים שבעליהן גויסו. מטרת הקבוצה היא לפרוק, לשתף ולקבל תמיכה. ביקשתי מנטשה שתכניס אותי לקבוצה, כדי שאוכל להבין מה הצרכים שלהן ואיך ניתן לתמוך בהן.

אז מחלקת האלוהים הקטנה שלי... חשבתי איך אוכל לעזור להן, לשמח וטיפה להשכיח את הדאגות והעומס בבית. שוחחתי עם **עטר חנוכה** על היוזמה. אני חושבת שתוך עשר שניות עטר אמרה כן להצעה, שנעשה סדנה וארוחת בוקר. ההירתמות המהירה התאפיינה גם אצל שאר האנשים הטובים שעזרו, עמלו והכינו מטעמים בבוקר הנפלא הזה. זו בכלל תקופה שאנשים קודם כל אומרים כן. לכל יוזמה קטנה וגדולה.

היה בוקר מקסים ומרגש עם סדנה שהיה בה הכול - רגש וצחוק, למידה ותמיכה. כולן נשים חזקות, גיבורות על! שהבינו בתקופה כה מורכבת, שזה בסדר לקבל עזרה ותמיכה, כדי להמשיך להחזיק את כל דאגות הבית והעבודה בכזו עוצמה.

חשוב לי רגע לדבר על מעגלי התמיכה. כולם חייבים מעגל תמיכה בימים שכאלו.

המעגל שלי הוא המשפחה, החברות והחברים בקהילה, שמאפשרים ועוזרים להוציא לפועל את הפעילויות לתמיכה בנשות המילואימניקים. וכשהן נתמכות וחזקות, הן יכולות לתמוך בבעלים שלהן, שנמצאים כרגע בלחימה ועושים לילות כימים, כדי שכל השחור הזה יהפוך לצבעים בהירים של אופטימיות.

אני יודעת שיש עוד מלא יוזמות ברוכות של תמיכה בחיילים ובמשפחות הסדיר והמילואים. מזמינה את כל מי שיש לו רעיון ורוצה לעזור ולהמשיך את מעגלי התמיכה הכל כך חשובים. אני מבטיחה לעזור בכל מה שרק אוכל.

תודה ענקית ל: **שלומי ועטר חנוכה**, **עינב רוזיאו ותרבות יגור**, **אפיק ניב**, **יפעת זעירא**, **גילי אייל**, **מתן בניסטי**, **עודד עוז**, **זיה רוזניצקי**, **דנה חגי**, **ארנה זוארץ**, **איה קול**, **יעל זך**, **נערי ונערות הבלוקנים בהובלתן של גיא קינן ושני**, **נועם זיידל וגלית חגי**.

פרגנה ב"פייס"

שירי אדלר (של נתנאל): אי אפשר להסביר במילים את ההתרגשות וההודיה על כל הטוב שהקהילה המדהימה מרעיפה עלינו בימים אלו. היום היה בוקר של הפוגה ואסקפיזם לנשות המילואימניקים וזו הייתה הפקה מושלמת!

תימור שוסטר - את קרן אור! לא מפסיקה לחשוב איך לעשות טוב, לעטוף ולתמוך. יוזמת, מגייסת, מתעניינת, מפיקה. את מרגשת ומראה לנו מידי יום מהו כוחה האמיתי של קהילה תומכת. תודה ענקית על נקודות של אור.

עטר חנוכה - אין לי מילים לתאר את הלכ הענק שנדרש, לא רק להתנדב להגיע, אלא גם לעשות את זה ככה - מכל הלכ הכי מקצועי ועם סבלנות ונתינה אין קץ. אין עליך.

ולכל הרבים כל כך שטרחו בבוקר הזה (לא רוצה לפספס אף אחד אז לא מציינת בשמות, אבל יכולנו להרגיש בטעם את הרגש ששמתם בכל מאכל!) - היה כל כך טעים ונעים ומחמם את הלב. הצלחתם לגעת, לתת אוויר.

נתתם תחושה מחבקת שאנחנו באמת לא לבד, שיש בה + כדי להקל ולתת כוחות. תודה מכולנו.